

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **M. A. D. A.**, narozený „X“,
státní příslušnost Saúdská Arábie,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41059-3/ČJ-2019-930310-V236,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020-27, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41059-3/ČJ-2019-930310-V236, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 10. 2019, č. j. KRPU-151816-16/ČJ-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2019-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 10 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že je otcem ochrnutého invalidy, neschopného samostatného pohybu a neschopného udržet tělní tekutiny. Uvedl, že přicestoval do České republiky jako doprovod ochrnutého syna, který do České republiky přijel za účelem rehabilitace a jemuž asistuje z důvodu jeho tělesného postižení. Žalobce zdůraznil, že veškeré výlohy spojené s jeho pobytem jsou kryty Vojenským konzulátem Saúdské Arábie v Berlíně. V rámci léčby bylo jeho synovi nabídnuto zhotovení kompenzačních pomůcek. Výroba již zaplacených kompenzačních pomůcek se však protáhla a zároveň nebyla dokončena započatá léčba. Žalobce proto nestihl vycestovat z území České republiky v době platnosti krátkodobého víza, načež se obrátil sám na policejní orgán a po předchozím sjednání termínu pro jednání inicioval zahájení řízení.
3. Žalobce zdůraznil, že protiprávní stav v jeho případě trval pouhých 8 dnů, byl ukončen z jeho iniciativy a samotný žalobce se omluvil za vzniklou protiprávnost, která byla první protiprávností, které se na území České republiky dopustil. Za těchto okolností bylo dle žalobce uložení správního vyhoštění nepřiměřeně tvrdým postihem, neboť dle jeho názoru daná protiprávnost nedosahuje intenzity, která je nutná pro aplikaci správního vyhoštění. Dle žalobce požadavky na dosažení individuální i generální prevence nebudou nijak ohroženy, bude-li žalobci uložena dle § 50a zákona o pobytu cizinců povinnost vycestovat z území České republiky.
4. Žalobce trval na tom, že žalovaný svým postupem porušil požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jeho rozhodnutí je nepřiměřené, a to s ohledem na zdravotní stav syna žalobce, důvody vzniku neoprávněného pobytu, trvání neoprávněného pobytu, součinnost žalobce a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Zdůraznil, že neshledává ve svém postupu pochybení, a trval na tom, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Soud podotýká, že o žalobě žalobce již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020-27, kterým žalobou napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnosti, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 19. 11. 2020, č. j. 7 Azs 177/2020-36, tak, že dotčený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc zdejšímu soudu vrátil k dalšímu řízení. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobce „*v průběhu správního řízení, a následně ani v žalobě vůbec nenamítal nedostatečné posouzení zásahu do soukromého a rodinného života z hlediska důvodů, pro které krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Žalobce poukazoval toliko na intenzitu svého provinění a ekonomickou vazbu související s již objednanými a uhrazenými rehabilitačními pomůckami. Z uvedeného vyplývá, že krajský soud překročil meze vytyčené žalobou. [...] Lze tedy uzavřít, že krajský soud pochybil, pokud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodu, který nebyl v podané žalobě (ani řádně kdykoliv později) uplatněn jako žalobní bod.*“ Závěry Nejvyššího správního soudu zdejší soud plně respektuje.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl držitelem krátkodobého víza platného od 10. 5. 2019 do 10. 11. 2019 s délkou pobytu 90 dnů. Do České republiky přicestoval 22. 5. 2019. Jeho vízum jej tedy opravňovalo k pobytu do 19. 8. 2019. Žalobce však do dne 19. 8. 2019 území České republiky neopustil a ani nepožádal o žádný jiný druh oprávněného pobytu. Od 20. 8. 2019 do 27. 8. 2019 pobýval žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
10. V § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na dobu 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. V § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V písm. c) téhož ustanovení je uvedeno, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
12. Z § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. a § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že pro aplikaci obou uvedených ustanovení platí stejná podmínka, a to že cizinec pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. V § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců není žádná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

další podmínka, která by podmiňovala možnost aplikace tohoto ustanovení. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že žalobce v daném případě naplnil tuto podmínku, a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců tedy na jeho případ mohl být aplikován. Oproti tomu v § 50a odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona přistupuje k možnosti jejich aplikace ještě další skutečnost, a to že správní orgán dospěl k závěru, že nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Z formulace „*nebyly shledány důvody*“ jednoznačně dle soudu vyplývá, že posouzení otázky, zda důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění či k samotnému zahájení řízení existují, či nikoli, podléhá správnímu uvážení. Otázkou rozsahu přezkumu správního uvážení správních orgánů se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl k závěru, že samotné správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 3. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 101/95.

13. V daném případě se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zejména na straně 4 zabýval otázkou, zda byly naplněny důvody pro zahájení, resp. vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce již v době trvání jeho legálního pobytu věděl, že jeho pobyt bude trvat déle, než je doba jeho platného povolení k pobytu, a přesto svoji situaci řešil až po uplynutí doby jeho legálního pobytu, což dle správního orgánu prvního stupně dokresluje „*ignorování a nerespektování zákonů České republiky ze strany účastníka řízení*“. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že „*je pak zcela jen vinou účastníka řízení, že se dostal do situace, kdy po určitou dobu bude jeho pobyt na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán a dle názoru správního orgánu je pak zcela logické, že by měl za důsledky svého jednání nést odpovědnost a strpět zákonem stanovený postih*“. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „*bylo zjištěno, že účastník řízení vědomě nerespektuje právní normy České republiky, za což mu zcela v souladu se zákonem bylo vydáno nyní projednávané rozhodnutí o správním vyhoštění*“. K situaci žalobce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce „*svou situaci mohl vyřešit v souladu se zákonem před vstupem na území České republiky vyřízením vhodného víza nebo v době oprávněného pobytu na území České republiky a tím se mohl vyhnout pro něj nepříjemným situacím. Jeho neúcta k právnímu řádu České republiky byla řešena ze strany policie naprosto adekvátně a v rámci zákona*“. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány se otázkou, zda byly dány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, zabývaly a v rámci správní úvahy dospěly k závěru, že tyto důvody shledávají. Dle soudu samotné správní uvážení správních orgánů nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Z hlediska posouzení otázky existence důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tedy dle soudu správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, neboť dospěly v rámci správního uvážení, že existují důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a nebyl dán prostor pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců s poukazem na absenci důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Uplatněným žalobním námitkám směřujícím do posouzení existence důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tak soud nepřisvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Posouzením otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života se zdejší soud nezabýval, neboť žalobce nedostatečně posouzení zásahu do soukromého a rodinného života v žalobě nenamítal (k tomu srov. odst. 8 tohoto rozsudku). Nad rámec potřebného odůvodnění lze konstatovat, že správní orgány přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života řádně posuzovaly (v podrobnostech lze odkázat na odst. 17 již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 177/2020-36, který je oběma stranám znám).
15. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 4 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady, a to ani v souvislosti s řízením o kasační stížnosti, nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020-27.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. ledna 2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.